rattad käima, töutas köik, mis homseni pääwani jahwatatakse, waestele anda." „Nüüd, Kadri, wöid sina pulme teha", ütles Märt wanema öele, „Jumal hoidku uut maja ja andku teile önnistatud olemist ja lahket elamist tema warjul.

„Amen!" kuuldi healt ahjunurgast hüüdwa. Seal istus oma sängis wana 89 aastane Marret, peremehe wana-ema, kes muidu arwaste noore rahwaga juttu alustas, waid enamiste magas ehk täsakeste palwet tegi. „Amen!" ütles tema weel ükskord, „Issanda Jumala arm olgu ue weskiga, nönda kui minu öndsa isa ajal. Maja on jälle seda loodi ja moodi kui ennemuiste, ennegu kadunud möldri isa teda nii uhkeste lasi wäljaehitada, jälle temal needsama aknad ja toad kui enne, ja sesama kambrikene, kus mu önnis ema sagedaste öösse mu sängi juures walwas wokki kedrades ja unelaulusid laulades. Jälle paistab läwe üle se kena salmike, mis mu isa oli laskнud sinna ülesse panna: „Hoia, mis ilmalaitmata, ja waata se peale, mis öige; sest selle

mehe wiimne järg on rahu." (Laul. 37, 37) Kui ma eile uut maja olin waatamas, läksid silmad öiete märjaks möödaläinud aegade mälestusel. Ei pidand mite üks ainus palk ehk lauaots sinna külge jääma, mis wana Pühler oli seadnud, sest se ei oleks Prantsule ega sinule, armas Kadri, önneks olnud, kui teie, noor abielurahwas olles, sinna elama lähete."

„Kulla wana eidekene", ütles Kadri, „sina tead ju, et meie Prantsuga majaehitamist koguni sinu hoolde jätsime ja sulle meelewalda andsime köiki asju otse nönda seada ja öiendada, kui su oma nõu seda tundis; aga teadmata alles, mispärast sa seda tegid, ja miks essotsa köik se weskiostmine sulle wastu meelt oli. Eks sina ise ei ole seal sündinud ja omas noores eas elanud? Ei räägi ommeti, mis lugu nende Pühlerirahwaga on?"

„Noh olgu peale", wastas wana Marret, Liis, Pühleri soo wiimne wõsa, on juba mönda aega teed mulla al, Jumal andku waese inimesele rahulist hinggamist mulla

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, lk. 21